

til at undervise i disse Fag, tværtimod man mener, at der kunde velende Personer gjøre fuldstændig Gyldest. Man har ikke Noget imod, at de unge Mænd, som besørge disse Fag, senere søge andet Steds hen, forsaavidt de da ikke rykke op i højere Pladser, idet man gjør Regning paa altid at ville have et tilstrækkeligt Antal videnskabeligt uddannede unge Mænd, som fuldstændig tilfredsstillende ville kunde udfylde disse Pladser som Docenter. Hvad Spørgsmaalet om Benævnelsen af de ved Landbohøjskolen ansatte Lærere angaar, er man gaaet ind paa, at Halvdelen kaldes Professorer. Jeg veed nok, at der er forstjellige Meninger om dette Spørgsmaal. Der siges fra den ene Side, at man ønsker at kalde dem alle sammen Professorer, idet der ingen Grund er til, at den ene Lærer skal kaldes Lektor og den anden Professor, medens der er Andre, som sige: „Hvorfor i al Verden skulle vi have disse udenlandske Benævnelser? Hvorfor skulle vi ikke kalde disse Mænd Lærere og ikke Andet, da de jo netop ere Lærere? Der er ikke Grund til at holde paa denne Benævnelse Professor“. Det er en Smagsag; men det er ganske vist, at Professorstitlen skaffer disse Mænd, navnlig naar de komme i Berøring med udenlandske Videnskabsmænd og med udenlandske videnskabelige Anstalter, den Benævnelse som betegnende deres Stilling som Lærere ved en videnskabelig Anstalt paa en fuldstændigere og tydeligere Maade, end hvis de kun benævnedes Lektorer eller Docenter, eller hvad man nu ellers kunde finde paa. Derfor har Udvalgets Flertal ment, at der ikke var Noget i Veien for at gaa ind paa dette Forslag, at Halvdelen af Lærerne kaldtes Professorer. Men paa den anden Side mener man, at naar den ældste Halvdel, forsaavidt de da have tjent i 8 Aar, have faaet denne Benævnelse, saa ere de Videnskabsmænd, som i det Hele have nogen Betydning, sikke paa at komme til at hedde Professorer, og man har troet at burde blive staaende derved. Med Hensyn til Lønningerne har man ikke kunnet gaa ind paa nogen af de foreslaaede Satser, idet man har ment, at hele dette Spørgsmaal om Lønningerne for de fast ansatte Lærere ikke bør bestemmes ved denne Lov. Det vil være ærede Medlemmer bekendt, at der er forelagt her i Thinget et Lovforslag om Lønninger for Lærere ved Universitetet og den polytekniske Læreanstalt, og Udvalgets Flertal har ment, at man ikke burde foregribe det Udvalgsarbejde, som behandler disse to Love, og at man i det Hele ikke burde tage Bestemmelse om Lønninger for Landbohøjskolens Lærere, medmindre man samtidig

ville vedtage Lønningerne for de to andre Læreanstalters Lærere, og man har derfor foreslaaet, at de Bestemmelser, som findes i Lovforslaget derom, skulle udgaa. Den eneste Bestemmelse, man har foreslaaet i denne Henseende, angaar Landbohøjskolens Direktør, idet man har anset det for rigtigt, at hans Honorar findes paa denne Lov, i Stedet for at den efter den tidligere Bestemmelse har været fastsat ved Finantsloven. De øvrige Lønningsbestemmelser for de faste Lærere har man altsaa, som sagt, ikke villet gaa ind paa. Derimod har man foreslaaet en Forhøielse af Honoraret til Docenterne, idet det Forslag, som Udvalget stiller om, at 3 faste Lærere skulle udgaa og erstattes ved Docenter, selvfølgelig ikke betyder, at det er Flertallets Mening, at disse Fag ikke skulle foredrages ved Landbohøjskolen. Naturligvis vil man, at der skal ansættes Lærere i Zoologi, Tegning og Veterinærfarmakologi, men de skulle være Docenter i Stedet for, som Lovforslaget vil, fast ansatte Lærere. Som Følge deraf er det nødvendigt at forhøje Summen 7,400 til 13,600 for at kunne lønne disse 3 Docenter. Endnu har jeg med Hensyn til Lærernes Ansættelse kun nogle enkelte Bemærkninger at gjøre. Den ene angaar Læreren i Dyrefysiologi. Værede Medlemmer vide, at denne Videnskab som Hjælpe middel ved sine Undersøgelser benytter en Fremgangsmaade lige overfor Dyrene, som af mange stærkt misbilliges, nemlig Vivisektionen. Det er erklæret for os, at saaledes som denne Videnskab drives paa Landbohøjskolen, er Vivisektionen ikke nødvendig der; det er ikke tilfældet, at Sligt udføres der, og jeg tvivler ikke paa, at vi fra kompetent Side ville faae Bekræftelse paa denne Udvalgets Anskuelse, at det ikke er tilfældet at foretage Vivisektioner paa Landbohøjskolen. Endelig have vi med Hensyn til Læreren i Hævebrug foreslaaet den Tilføielse, at der istedetfor „Hævebrug“ skal staa „økonomisk Hævebrug“. I saa Henseende skal jeg blot tillade mig at anføre, at i det Forslag, som af Regjeringen blev forelagt forrige Aar, var denne Lærer betegnet som Lærer i økonomisk Hævebrug; i Aar er dette „økonomisk“ faldet ud, og hele Udvalget er enigt om at gjenoptage dette Udtryk, saaledes, at der kommer til at staa: En Lærer i „økonomisk Hævebrug“; det vil selvfølgelig ikke forhindre, at han kan undervise i Fag, som ikke ere strengt økonomiske; det maa vi villig indrømme. Men alt Hævebrug kan jo siges at være økonomisk, idet selv de allerfjærestede Blomster ere økonomiske Gjenstande; men paa den anden Side mener Udvalget ved